

[Ivar Hansen.]

for det private arbejdsmarkeds ansatte. Det forslag ville have bremset omkostningerne, og der er ingen tvivl om, at det ville have medvirket til at hindre den situation, at mange udenlandske ordrer til danske virksomheder i år er blevet annulleret. Men hvor var fremskridtspartiet henne dengang? Så vidt jeg erindrer, var fremskridtspartiet på daværende tidspunkt ikke i stand til at medvirke til et forslag om ændring af dyrtidsreguleringen, som i høj grad ville have gavnet dansk økonomi.

Det forslag, regeringen dengang fremsatte, indeholdt i virkeligheden venstres principielle holdning, nemlig at vi må arbejde frem mod ensartede dyrtidsportioner til alle lønmodtagere, og at vi også i den nærmeste tid må ofre opmærksomhed på at søge frem til et andet beregningsgrundlag.

Jeg vil til slut sige, at vi i venstre ikke mener, at det vil være rimeligt netop nu, hvor det samlede arbejdsmarked står umiddelbart over for overenskomstforhandlinger, at binde regeringen fast til en bestemt løsning. Vi fra venstre sætter vores lid til, at organisationerne vil medvirke til at ændre det forhold, at dyrtidsreguleringen udløser store lønforhøjelser, pengelønforhøjelser, på et tidspunkt, hvor Danmarks bytteforhold sammenlignet med sidste år er blevet forringet med 15-16 pct., et forhold, der betyder, at lønmodtagerne ikke får en forøget købekraft på grund af de udbetalte dyrtidsportioner, men som derimod medvirker til at svække erhvervslivets konkurrenceevne og dermed også medvirker til at hindre, at vi igen kan komme frem mod fuld beskæftigelse.

Vi er ikke i stand til at medvirke til gennemførelse af fremskridtspartiets forslag i den udformning, det her foreligger, men vi er naturligvis parat til en fordomsfri drøftelse i udvalget af den problematik, som forslaget rejser.

Erik Hansen (RV):

Jeg vil ligesom en tidligere ordfører gerne starte med at sige, at også jeg finder, at argumentationen i indledningen til bemærkningerne er besynderlig, idet der står, at baggrunden for samfundets sygdom er de offentligt ansattes bedre økonomiske vilkår. Jeg finder, at det er en helt urimelig og i og

for sig også en fornærmelig påstand at fremsætte.

Må jeg dernæst sige, at selvfølgelig er det således, at der kan være tider, hvor det er let at rekruttere til bestemte opgaver inden for den offentlige sektor. Til andre tider kan det være sværere. Må jeg minde om, at når man eksempelvis inden for politiet har det system, at en ung politibetjent skal aftjene de første to år i Københavnsområdet, så har det sammenhæng med, at det kan være svært at få tilstrækkelig tilgang til politiet, bl. a. i hovedstadsområdet, og på samme måde ved postvæsenet, fængselsvæsenet, inden for en lang række tekniske områder, og må jeg tage sygeplejerskerne med. Der er da klart områder, hvor man må sige, at det i dette øjeblik er staten, der er lønførende, på andre tider er det modsat, da er staten absolut ikke lønførende.

Jeg erindrer drøftelser her i tinget i 1969, da vi vedtog den nye tjenestemandreform. På daværende tidspunkt var der klart områder, hvor staten havde svært ved at skaffe sig tilstrækkelig kvalificeret arbejdskraft, bl. a. fordi staten på dette tidspunkt var langt tilbagestående, hvad løntilbuddene angik.

Det er klart, at det er noget, som diskuteres og med rette, om der er rimelighed i, at den offentlige sektor har den nuværende procentvise regulering af dyrtidsportionerne. Det kan man da altid diskutere, og man kan i høj grad diskutere det på et tidspunkt, hvor det er svært for længslidning at finde sted. Men det er forkert at sige, at det er den offentlige sektor alene, for på en lang række områder uden for den offentlige sektor har man en tilsvarende procentregulering. Man har det inden for LO-området for arbejdsledere og tekniske funktionærer, man har det inden for det store journalistområde, man har det inden for rederierne, når det drejer sig om skibsofficerer, man har det inden for bankfunktionærer, sparekassefunktionærer, forsikringsfunktionærer osv. En lang række områder kan nævnes, hvor man har procentregulering på samme måde som inden for staten.

Jeg vil også henvise til den betænkning, der kommet fra det udvalg, som blev nedsat til at bearbejde problemet om dyrtidsreguleringen, og i hvis kommissorium der vel først og fremmest var to opgaver: at se på